

Zo série článkov: Telesný a duchovný človek.

Telo je „vedomie sveta“, duša je „vedomie seba“ a duch (ľudský) je „vedomie Boha“.

Telo, hmotná (látková) časť človeka, umožňuje komunikovať s hmotným svetom, preto je nazvané vedomie sveta. (Pozri tiež heslo: [telo](#) .)

Duša obsahuje (predstavuje, zahŕňa) tú oblasť človeka, ktorá je známa ako intelekt čo umožňuje existenciu človeka. V duši je oblasť lásky, cez ktorú sa vytvárajú citové vzťahy k druhým ľuďom alebo veciam. Všetko, čo sa nachádza v duši, vytvára osobnosť človeka (vôľa, intelekt/myseľ a city), preto sa duša nazýva vedomie seba.

Duch je časťou, skrze ktorú človek komunikuje s Bohom. Touto časťou človek uctieva Boha, slúži mu a uvedomuje si svoj vzťah s Bohom. Preto je táto časť človeka nazvaná vedomie Boha. Boh sídli v našom duchu, naše ja sídli v duši a zmysly sídlia v tele.

Skrze svojho ducha človek komunikuje s Božím Duchom a duchovnou oblasťou (svetom) a skrze ducha tiež prijíma a vyjadruje moc a život v duchovnej oblasti. Človek skrze telo komunikuje skrze zmysly s vonkajším svetom; telo a vonkajší svet na seba vzájomne pôsobia. Duša sa nachádza medzi týmito dvoma svetmi (duchovný a materiálny) a tiež patrí (k) obom týmto svetom. Na jednej strane skrze ducha komunikuje s duchovným svetom a na druhej strane skrze telo komunikuje s materiálnym (hmotným) svetom. Duša má moc sebaurčenia; môže robiť rozhodnutia týkajúce sa vecí v okolí, ktoré sa k nej vzťahujú, a môže ich prijať alebo odmietnuť. Duch neovláda telo priamo, k tomu potrebuje prostredníka. Tým prostredníkom je duša. Duch môže vládnuť telu len prostredníctvom duše a skrze dušu ho podrobiť Božej moci. Telo zasa môže skrze dušu zviešťať ducha, aby miloval svet.

Čiže duch je spojený s Bohom, telo je spojené s hmotným svetom a medzi nimi je duša, skrze ktorú môžu mať duch a telo spoločenstvo a spolupracovať (alebo nemať spoločenstvo a nespolupracovať). Funkciou duše je udržiavať ducha a telo v patričnom stave, aby sa neporušil ich správny vzájomný vzťah.

Ľudský duch sídli v najhlbšom vnútri človeka. Telo je jeho (človeka) vonkajšia časť a duša sídli medzi duchom a telom. Tiež môžeme povedať, že telo je vonkajšou vrstvou duše a duša je vonkajšou vrstvou ducha. Je to ako s tromi kružnicami o rôznych polomeroch, ale so spoločným stredom. Vnútornej kružnice je duch, strednej kružnice je duša a vonkajšej kružnice je telo – tu máme na mysli len ich vzájomnú „lokalizáciu“ a nie ich funkciu v zmysle nadriadenosti a podriadenosti. O tom hovoríme v ďalšom odseku.

Pred pádom človeka jeho duch ovládal (skrže dušu) celú bytosť. Keď chcel duch niečo urobiť, oznámil to duši a tá uviedla do činnosti telo – to je význam duše ako prostredníka. Na počiatku, pred pádom, moc duše bola plne pod kontrolou ducha. Moc duše bola mocou ducha. Duch sám o sebe nemohol poháňať telo; potreboval k tomu mať dušu. Vysvetlíme si to na príklade (Watchman Nee): „*Vtedy povedala Mária: Velebí (prítomný čas) moja duša Pána a môj duch sa rozveselil (minulý čas dokonavý) v Bohu, v mojom Spasiteľovi.*

“ (Lukáš 1:46-47; evanjelický preklad). Najprv sa rozveselil duch, svoje rozveselenie oznamuje duši, a potom duša toto rozveselenie vyjadruje skrže telesné orgány – (velebí) chváli Pána.

Po páde je duša najsilnejšou zložkou, pretože duch a telo sú do nej včlenené (vklínené). Duša robí úsudok, ktorým rozhoduje, či má vládnuť duchovná oblasť (svet), alebo hmotná oblasť (svet). Duša niekedy vládne skrže intelekt a zmysly; keď je tomu tak, vládne *psychický svet*. Kým duša neodovzdá svoju vládu duchu, duch nemôže vládnuť. Ak teda má duch vládnuť nad dušou a nad celým telom, musí duša najprv zmocniť ducha k tomu, aby vládol. Je to z toho dôvodu, že duša je zdrojom ľudskej osobnosti.

Duša je pánom človeka, pretože vôľa je zložkou duše. Keď duch ovláda celú bytosť, je tomu tak preto, lebo mu duša odovzdala (vydala) samú seba a zaujala postavenie podriadenosti (sa duchu). Ak sa duša vzbúri (vzoprie), duch ju nemôže ovládnuť. V tom spočíva „slobodná vôľa“ človeka. Človek má absolútne právo prijímať vlastné rozhodnutia. Nie je strojom, ktorý by sa otáčal podľa Božej vôle. Má svoju vlastnú schopnosť uvažovať. Môže sa rozhodnúť poslúchnuť Božiu vôľu, a môže sa rozhodnúť odmietnuť Božiu vôľu a nasledovať vôľu diabla alebo inej bytosti.

Podľa Božieho usporiadania by duch mal byť najvyššou zložkou a mal by ovládať celú bytosť. Hlavná súčasť ľudskej osobnosti, vôľa, však pochádza z duše. Ľudská vôľa (duša) má moc vybrať si, či nechá vládnuť ducha a či nechá vládnuť telo. Alebo či bude vládnuť naše *ja*. Pretože je duša tak mocná, Biblia ju nazýva živou dušou.

Vytvorené dňa: 20. mája 2013.

Upravené dňa: 25. júna 2013.

Späť na obsah série článkov [Telesný a duchovný človek](#) .